

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Джеймс Гедлі Чейз

Я САМ ПОХОВАЮ СВОЇХ МЕРТВИХ

 Богдан

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
I'll Bury My Dead

I'll Bury My Dead © Hervey Raymond, 1953

*«...Хтось убив мого брата,
а поліція вважає це самогубством. Ну що ж,
доведеться самому у всьому розібратися...» —
так думав Нік Інґліш, навіть не підозрюючи, що за
кілька днів запустить такий ланцюжок подій, у яких
мало сам не загине. А все тому, що стане на заваді у
банди шантажистів на чолі з убивцею-психопатом...
Роман «Я сам поховою своїх мертвих» укотре
доводить, що Джеймс Гедлі Чейз є одним
із неперевершених майстрів
детективу.*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20

Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com

м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

1

Гарі Вінс увійшов до кабінету і швидко зачинив за собою двері, обірвавши гомін, що лунав із сусідньої кімнати. Звідти доносилися хриплий сміх і шаркотіння багатьох ніг: здавалося, що всі намагались перекричати один одного.

— Гамірно, як у зоопарку, правда? І запах такий же.

Гарі пройшов поміж порожніми столами до Лоїс Маршал, яка сиділа за комутатором, та обережно поставив на стіл пляшку шампанського й два келихи.

— Ти все пропустиш. Фу, там хоч сокиру вішай, — він протер обличчя хустинкою. — Містер Інгліш сказав, що ти мусиш випити хоч трохи шампанського.

— Щось нема бажання, дякую, — всміхнулася Лоїс, елегантна симпатична брюнетка двадцяти семи років, із суворим, але стриманим поглядом. — А вони нехай собі розважаються, ти ж не проти?

— Не проти, якщо це не в робочий час, — Вінс уміло зняв із пляшки дротяну обмотку, — або якщо є серйозний привід. Зрештою, ми ж не щодня перемагаємо у боксерському поєдинку.

Корок, вистрілюючи, пролетів через усю кімнату, шампанське запінилось, і Гарі швидко підставив келих.

— Не щодня — на наше щастя, — сказала Лоїс. — Як думаєш, вони надовго засіли?

— Доки не виженуть. Не випито ще й половини віскі, — він подав дівчині келих і наповнив свій, — за Джо Ратліна, нового чемпіона. Нехай він і далі вкладає суперників на рингу.

— За містера Інгліша, — тихо сказала Лоїс і пригубила шампанське.

Вінс усміхнувся.

— Так, за містера Інгліша, — трохи випивши, Вінс скривився і відставив бокал. — Кисле, краще пити віскі. Слухай, чому ти не даєш Тріксі сидіти на комутаторі? Це ж її робота.

Лоїс знизала елегантними плечима:

— Ти подивися на наш звіринець. Вони знають, що до мене краще не лізти, але Тріксі...

— Та їй подобається, коли хлопці час від часу зачіпаються. Вона думає, що це підкреслює її привабливість. Принаймні ті мавпи більш-менш безпечні. Думаю, Тріксі дасть собі раду.

— Може, й так, але вона ще дитина. Сидіти в офісі до ночі — це не для неї.

— Ти говориш, як стара баба, — Вінс усміхнувся. — Якщо хтось і сидить допізна, то це ти.

Лоїс знову знизала плечима.

— Мені байдуже.

Вінс пильно глянув на дівчину.

— А хлопцеві твоєму байдуже?

— Гарі, яке тобі до цього діло?

Її спокійні карі очі раптом звузилися.

Помітивши це, Вінс змінив тему.

— Ти була з містером Інглішем, коли він починав цю напівлегальну справу, правда?

— Правда. Ми тоді сиділи у маленькому офісі, а друкарську машинку і меблі, якщо той мотлох можна так назвати, взяли напрокат. І дивись, чого досягли! Тринадцять офісів і сорок працівників. Непогано як для п'яти років, чи не так?

— Еге ж, — Вінс запалив сигарету. — У нього нюх на успішні проекти. Цього тижня поєдинок, минулого — цирк, позаминулого — концерт. Що далі?

Лоїс засміялася.

— Він щось знайде, — відповіла дівчина, пильніше глянувши на Гарі, майже тридцятидвохлітнього широкоплечого чоловіка середнього зросту. Він мав волосся, що стирчало їжаком, вицвілі, постійно напружені очі, красиві рот і підборіддя та прямий вузький ніс. — Ти теж непогано влаштувався...

Вінс кивнув.

— І все завдяки містерові Інґлішу. Без жартів. Якби він не дав мені цього шансу, я б і досі протирав штани, працюючи бухгалтером. Знаєш, інколи й не віриться, що я — його заступник. Не можу зрозуміти, якого біса він узагалі взяв мене на роботу.

— У нього нюх на таланти, — усміхнулася Лоїс. — Він же взяв тебе не через твій стиль одягу. Ти вартий своїх грошей.

— Сподіваюся, — Вінс провів рукою по коротко стриженому волоссю і глянув на годинник. Було вже 23:15. — Цей балаган триватиме мінімум до другої, — він випив ще трохи шампанського. — Тобі долити?

Дівчина заперечливо хитнула головою.

— Ні, дякую. Містер Інґліш задоволений?

— Еге ж, сама знаєш. Він крутитиметься тут увесь вечір, дивлячись, як інші хлопці напиваються. Бос поводитьсь так, ніби випадково потрапив на чужу вечірку. Аб Мендельсон намагався підловити його у тихому закутку, але марно.

Лоїс засміялася.

— Він хоче вмовити містера Інґліша профінансувати його жінок-борців.

— Непогана ідея, — мовив Вінс. — Я бачив кілька їхніх поєдинків. Не хотів би бути тренером цих дівчат, але не проти показати їм кілька захватів у партері.

— Ну, то скажи про це містерові Інґлішу, і він влаштує тебе на таку роботу.

Задзвонив телефон, і Лоїс підняла слухавку:

— Інґліш Промоушн. Доброго вечора.

Поки секретарка слухала, Вінс спостерігав, як її чорні брови здивовано підіймаються.

— Я зараз покличу його до телефону, лейтенанте, — вона відклала слухавку. — Гарі, скажи містерові Інґлішу, що телефонує лейтенант Морілі з відділу розслідування убивств. Він бажає з ним поговорити.

— Ох уже ця поліція, — скривився Вінс, — точно забагли там якоїсь послуги: автографа боксера чи білетів на матч. Ти ж не хочеш, аби я турбував містера Інґліша через цього бовдура?

Лоїс повторила серйозним тоном:

— Гарі, будь ласка, скажи йому, що це терміново.

Зиркнувши на секретарку, молодик зіскочив зі столу.

— Ну добре, біжу.

Він попрямував до дверей, що вели до приймальні офісу Ніка Інґліша, і щойно Гарі їх відчинив, як шалений гамір увірвався до кімнати.

— Я вже кличу містера Інґліша, — сказала Лоїс у слухавку.

Морілі пробурчав:

— Міс Маршал, попросіть, аби підігнали його автомобіль. Коли він почує новину, йому, без сумніву, знадобиться машина.

Лоїс подякувала, набрала на іншій лінії відповідального за гараж і попросила підігнати авто містера Інґліша до головного входу. Щойно вона закінчила розмову, увійшов Нік Інґліш у супроводі Вінса.

Інґліш був широкоплечий і мав майже два метри зросту, тому здавався масивним, але не товстим. На свої сорок він не виглядав; його чорне, наче смола, коротко стрижене волосся любило кучерявитися. Сиві волосини

на скронях пом'якшували важкі й суворі риси обличчя. Інґліш мав високий, широкий лоб, короткий сплюснутий ніс, тонкий рот і квадратне підборіддя з ямочкою. Його зовнішність важко було назвати приємною, але водночас він притягував до себе погляд, і одразу ставало помітно, яка це сильна особистість.

Лоїс кивнула на телефон.

— Містер Інґліш, на зв'язку лейтенант Морілі.

Інґліш підняв слухавку.

— Що сталося, лейтенанте?

Лоїс швиденько відійшла до Вінса і сказала:

— Поклич Чака, Гарі. Думаю, він знадобиться.

Вінс кивнув і вийшов.

Лоїс почула, як Інґліш запитав:

— Коли це сталося?

Вона з тривогою поглянула на масивного чоловіка, який сперся на стіл, спохмурнів і забарабанив довгими пальцями по стільниці. Лоїс знала Ніка Інґліша вже п'ять років. Уперше вони зустрілися, коли той залишив роботу інженера в Південній Америці та відкрив невеликий бізнес у Чикаго, аби продавати гірокомпас, свій власний винахід, нафтовидобувним компаніям. Нік найняв її сидіти в офісі, а тим часом оббивав пороги різних інстанцій, шукаючи необхідних інвестицій у виробництво.

Було важко, але дівчина швидко зрозуміла, що труднощі й невдачі тільки спонукали Інґліша працювати ще більше. Вона помітила, що в Інґліша — незламний дух. Були періоди, коли Лоїс залишалася без платні, а він — й узагалі без їжі, але оптимізм і рішучість Ніка були немов заразними. Вона знала, що Інґліш досягне успіху. Це було видно з того, як завзято він працював. Інакше й бути не могло. Того безуспішного року постійних невдач і започаткувався цей зв'язок, якого Лоїс не могла забути; однак їй було цікаво, чи відчуває щось подібне і він. Зрештою, гірокомпас був профінансований і довів свою успішність.

Інґліш продав винахід за двісті тисяч доларів, і роялті з продажів досі давало йому непогані прибутки.

Нік почав шукати інші винаходи для «обробки», і протягом трьох наступних років завоював репутацію людини, яка може дістати гроші з повітря. Зібравши достатньо коштів, Інґліш розширив сферу діяльності та пішов у розважальний бізнес, розкручуючи дрібні шоу для нічних клубів, і поступово виріс до шоу, за якими тепер спостерігає вся країна.

Гроші почали текти рікою. Інґліш створив компанію, потім узяв кредит на два театри і дюжину нічних клубів. Згодом, коли гроші перестали бути його метою, він зацікавився політикою. Нік оплатив передвиборчу кампанію Генрі Б'юмонта і навіть посадив його у крісло сенатора.

Дивлячись на Інґліша, Лоїс усвідомлювала, як багато він домігся та яким впливовим став, але водночас дівчина шкодувала, що тепер не може бути для нього максимально корисною. Вона стала лиш однією з багатьох, хто працює на Ніка.

Вінс повернувся із Чаком Еганом, водієм Інґліша, що завжди був готовий виконати будь-яке доручення без пояснень і запитань. Це був, як то кажуть, чоловік далеко за тридцять, дрібний, із пісочного кольору волоссям, червонявим, рябим обличчям, кам'яними очима та плавними, навіть скрадливими рухами. Сьогодні він виглядав гірше, ніж зазвичай: смокінг був явно не для нього.

— Що тут сталося? — прошепотів він, нахилившись до Лоїс. — Мені так гарно відпочивалося.

Вона несхвально хитнула головою.

Інґліш сказав у слухавку:

— Я виїжджаю. Нічого не чіпайте. Буду за десять хвилин.

Чак прохрипів, зиркнувши на Лоїс:

— Автомобіль?

— Біля входу.

Усі застигли, очікуючи вказівок.

— Давай у машину, Чаку. Виїжджаємо негайно, — лице Інгліша було спокійним, але його блакитні очі видавали напруження і схвильованість.

— Машина чекає, босе, — відповів Чак. — Я буду внизу, — і він вискочив із кімнати.

— Дай цим мавпам допити ящик віскі, а тоді жени їх звідси, — звернувся Інгліш до Вінса. — Скажеш, що це моє розпорядження.

— Так, містере Інгліш, — Вінс попрямував до дверей. Коли відчинив їх, гамір, що увірвався до тихої кімнати, змусив Інгліша нахмуритися.

— Якщо ти не проти, то залишся тут, — попросив він Лоїс. — Можеш знадобитися. Та якщо не повернуся протягом години, йди додому.

— Добре, — вона уважно дивилася на боса. — Що сталося, містере Інгліш?

Він підійшов до неї, поклав руку їй вище коліна й усміхнувся.

— Ти знала мого брата Роя?

Лоїс здивовано хитнула головою.

— Небагато втратила, — Інгліш легенько поплескав її по нозі. — Він щойно застрелився.

Дівчина вражено завмерла.

— О! Мені дуже шкода.

— Облиш, — сказав Інгліш, прямуючи до дверей. — Він не вартий твоєї уваги і не прагнув моєї. Але це може нашкодити мені. Побудь тут годинку. Якщо з'являться журналісти, скажеш, що ти не знаєш, куди я подівся.

Він узяв капелюх і пальто.

— Гарі пригостив тебе шампанським? — запитав Інгліш, надягаючи капелюх і поправляючи його криси.

— Так, містере Інгліш.

— Добре. Ну, до зустрічі!

Він перекинув пальто через руку і вийшов, зачинивши за собою двері.

Чак Еган розвернув великий блискучий «кадилак» і додав швидкості.

Наприкінці вулиці він помітив дві поліцейські машини, припарковані біля високого будинку, — крім двох вікон на шостому поверсі, більше ніде не світилося.

Водій пригальмував, вимкнув двигун і вийшов, поки Нік Інгліш відчиняв задні двері й намагався витягнути з автомобіля свої довгі ноги.

— Мені піднятися з вами, босе? — запитав Чак.

— Так. Але тримайся позаду і мовчи.

Інгліш підійшов до двох поліцейських, які стояли біля входу в будинок. Вони впізнали його і привіталися.

— лейтенант чекає на вас, містере Інгліш, — сказав один із них. — Он там ліфт, яким ви зможете піднятися. Шостий поверх.

Інгліш кивнув і зайшов у погано освітлений хол із кам'яною підлогою. Він одразу ж відчув жахливий запах сміття, прогнилих труб і поту. Старий ліфт заледве міг умістити чотирьох людей.

Відчинивши решітку, Чак пройшов за Інглішем у ліфт. Він натиснув на кнопку шостого поверху, і кабіна почала рвучко підніматися.

Інгліш залишив пальто у машині. Зараз він стояв, засунувши руки в кишені смокінга, поки сигара тліла у його зубах. Очі Ніка були замислені та холодні.

Чак глянув на боса й відвів погляд.

Нарешті ліфт смикнувся, а тоді застиг на шостому поверсі. Водій відчинив решітку.

Інгліш вийшов у тьмянний коридор. Майже навпроти нього крізь відчинені двері лилося світло, вихоплюючи з п'ятьми брудну підлогу коридору.

лейтенант Морілі виглянув з-за дверей. Це був ко-ренастий чоловік років далеко за сорок. Він мав худе,

загострене й дуже бліде обличчя, на такій шкірі його короткі вуса виглядали надзвичайно чорними.

— Перепрошую, що перервав вам вечірку, містере Інґліш, — почав лейтенант, — але я подумав, що ви захочете приїхати... — він притих, підкреслюючи шанобливе ставлення до гостя. — Дуже сумна історія...

— Хто його знайшов? — пробурмотів Інґліш.

— Консьерж. Перевіряв, чи всі кабінети зачинені. Він зателефонував мені, а я — вам. Тут я не більше двадцяти хвилин.

Інґліш подав Чаку знак залишатися на місці й увійшов до обшарпаної кімнатки, що виконувала функції приймальні. На матовому склі дверей була вивіска: «Детективна агенція “ТРИВОГА”. Керівник — Рой Інґліш».

У кімнаті були тільки стіл, крісло, друкарська машинка, офісна шафа і килимок на підлозі. На стінах висіли запорошені наручники і вицвілі рекомендації у тонких чорних рамках, деякі з них датовані ще далеким 1927 роком.

— Він — в іншій кімнаті, — сказав Моріллі, заходячи за Інґлішем до приймальні.

— Доброго вечора, містере Інґліш, — двоє слідчих, незграбно стоячи поруч, нарізно привіталися, а один із них навіть торкнувся пальцем краю кашкета.

Інґліш кивнув і попрямував через кімнату, а тоді зупинився у дверях, що вели до кабінету, дещо більшого за приймальню. Дві великі офісні шафи з документами стояли біля стіни навпроти вікна. Потертий і запилений килим покривав підлогу. Великий письмовий стіл займав більшу частину кімнати. Добряче поношене крісло для клієнтів стояло біля столу. Нік швидко зиркнув на усі ці деталі й ледь скривився, відзначивши таку убогість кімнати.

Брат Інґліша лежав на столі, його голова потопала у калюжі крові; одна рука звисала, дістаючи пальцями до

килима, інша — залишилася на столі. Цівка крові текла через стіл і капала прями́сінько в металеву корзину для сміття, що стояла на підлозі.

Кілька секунд Інґліш замислено дивився на тіло брата.

Морі́ллі спостері́гав за ним із дверей.

Нарешті Нік підійшов до столу й нахилився над братом, щоб уважніше роздивитися його обличчя. Черевиком він зачепив щось важке. Це був поліцейський револьвер 38-го калібру, що лежав за кілька сантиметрів від пальців покійного.

Інґліш відступив, раптом запитавши:

— Скільки він уже мертвий?

— Кілька годин, не більше, — пояснив Морі́ллі. — Пострілу ніхто не чув. Далі по коридору — агенція новин. Там працюють телетайпи, глушачи всі звуки.

— Це його револьвер?

Морі́ллі знизав плечима.

— Можливо. Він мав дозвіл на зброю. Револьвер ми ще будемо перевіряти, — очі лейтенанта вивчали співрозмовника. — Без сумніву, це самогубство, містере Інґліш.

Той обійшов кімнату, не виймаючи рук із кишень. За Ніком тягнувся ароматний запах його сигари.

— І звідки у вас така впевненість?

Морі́ллі повагався, потім зайшов до кімнати й зачинив за собою двері.

— Подейкували, що йому були потрібні гроші.

Інґліш перестав ходити туди-сюди і втупився у Морі́ллі холодним важким поглядом.

— Я не затримую вас, лейтенанте? Вам же, мабуть, потрібно працювати.

— Думаю, могу ще трохи зачекати, — сказав Морі́ллі, ніяковіючи.

— Дякую, я побачив усе, що потрібно. Буду в машині. Коли ви тут закінчите, дайте знати — хочу переглянути його документи.

— Це може зайняти годину чи навіть більше, містере Інґліш. Навіщо чекати так довго?

Нік спохмурнів.

— Ви вже повідомили його дружині? — запитав він, кивнувши головою на мертве тіло.

— Не знає ніхто, крім вас, містере Інґліш. Ви хочете, щоб я цим зайнявся? Можу послати офіцера.

Інґліш похитав головою.

— Я поїду до неї сам, — він спохмурнів ще більше. — Можливо, ви не знаєте, але ми з Роем останнім часом не дуже ладили між собою. Тому навіть не знаю його адреси...

— Зараз підкажу, — беземоційно сказав Моріллі і взяв зі столу гаманець. — Я перевірів його кишені, як цього вимагає інструкція, — і він передав Інґлішу візитку брата. — Знаєте, де це?

Нік глянув на невеличкий паперовий прямокутник.

— Чак знає, — він ляснув по візитці кінчиком пальця. — У гаманці були якісь гроші?

— Чотири бакси, — сказав лейтенант, подаючи гаманець.

Інґліш узяв його, заглянув досередини і поклав собі до кишені.

— Я зустрінуся з його дружиною. Хтось із ваших людей може тут прибрати? Я надішлю когось переглянути документи Роя.

— Цим займуся я, містере Інґліш.

— Звідки ви знаєте, що йому були потрібні гроші? — запитав Нік. — Хто вам про це сказав?

Моріллі з настороженим виглядом почухав підборіддя.

— Комісар щось згадував про це... Він знав, що ми знайомі, й попросив переговорити з містером Роем. Я збирався зробити це завтра.

Інґліш витягнув із рота сигару і струсив попіл на підлогу.

— Переговорити про що?

Морілі відвів погляд.

— Розумієте, він... він вимагав гроші, шантажуючи людей.

— Яких людей? — витріщився на нього Інґліш.

— Клієнтів, на яких Рой працював останній рік. Хтось пожалівся комісарові. Мені шкода, містере Інґліш, але йшлося навіть про позбавлення його ліцензії детектива.

Нік кивнув. Його очі звужилися.

— Отже, комісар хотів, аби ви поговорили з ним, правильно? Тоді чому, лейтенанте, комісар не повідомив цього мені?

— Я мав намір запитати його про це, — Морілі смикнувся, і на його блідому обличчі проступив слабкий рум'янець. — Але з ним важко сперечатись...

На лиці Інґліша раптом зазміїлася недобра посмішка.

— Зі мною теж.

— Те, що я сказав вам, містере Інґліш, це лише між нами, — попередив Морілі. — Комісар буде незадоволений, коли дізнається, що я...

— Не дізнається, — перебив його Нік і ще раз глянув на тіло. — Це ж не воскресить його, правда?

— Правда, — підтвердив лейтенант, трохи заспокоївшись. — Якщо чесно, то ваш брат мав втратити ліцензію до кінця тижня.

— За вимагання грошей у колишніх клієнтів? — різко запитав Інґліш.

— Думаю, в нього були серйозні проблеми з грішми. Він погрожував одній клієнтці. Вона не написала заяви, але це був стовідсотковий шантаж.

— Давайте відкладемо цю розмову, — зіпківши зуби, запропонував Інґліш. — Не хочу більше вас затримувати. Ми зможемо поговорити зранку?

— Так, містере Інґліш, — погодився Моріллі. Поки Нік ішов до дверей, він додав: — Чув, що ваш хлопець переміг сьогодні. Вітаю.

Інґліш зупинився.

— Переміг. До речі, я попросив Вінса поставити на нього замість вас. Одна сотня принесла вам три. Загляньте завтра, Вінс віддасть вам гроші, — він змовк і глянув на Моріллі. — Гаразд?

Лейтенант почервонів.

— Це дуже гарно з вашого боку, містере Інґліш. Маю на увазі ставку.

— Ну, ви ж самі хотіли поставити, але не встигли цього зробити. Знаю, як це буває: забігались, забули... А я не забув. Мені приємно піклуватися про друзів. Радий, що ви виграли, лейтенанте.

Він вийшов у коридор, кивнув Чаку і ступив у ліфт.

Моріллі й два слідчі стояли у дверях і дивились, як опускається ліфт.

— Не надто він і перейнявся, — сказав один зі слідчих.

— А ти чого хотів? — грубо запитав Моріллі. — Щоб він сів і розплакався?

3

Інґліш зустрічався з дружиною Роя лише раз, та й то випадково, — торік на коктейльній вечірці. Пам'ятав, що вона йому не сподобалася, хоч іншого він і не очікував. Жінка його неприємно вразила своїм лялькоподібним обличчям двадцятирічної дівчини та різким голосом і роздратувала звичкою називати всіх «сонечко». Без сумніву, вона кохала Роя. Сидячи в «кадилаку», Інґліш дивувався, що їхня любов тривала так довго.

Це було в стилі Інґліша: не дати Моріллі розповісти їй цю страшну звістку. Він не дозволяв собі уникати не-

приємних справ. Звичайно, було б простіше, якби спершу офіцер поліції повідомив її, а вже після того зателефонувати, але Інґліш вважав це своїм родинним обов'язком. Рой був братом, і його дружина заслуговувала почути цю погану новину ні від кого іншого, крім нього.

Інґліш глянув у вікно.

Чак звернув з головної дороги й упевнено скерував автомобіль вулицею із затишними будиночками з обох боків. У Чака було надзвичайне чуття напрямку. Він інтуїтивно знав, куди потрібно повертати, ніби мав у голові вмонтований компас. Ніколи не заглядав у карту, й Інґліш не пам'ятав, щоби водій хоч раз питав у когось дорогу.

— Приїхали, босе, — несподівано сповістив Чак. — Білий будинок за ліхтарем.

Пригальмувавши, він з'їхав до узбіччя і зупинився біля білого будиночка.

З вікна верхньої кімнати через запнуті штори пробивалося світло. Інґліш вийшов з автомобіля; від холодного вітру його широкі плечі зіщулилися. Капелюх і пальто він залишив на сидінні. Викинувши сигару в канаву, Інґліш кілька секунд придивлявся до будинку, відчуваючи здивування і роздратування водночас. Для того, хто не має грошей, Рой вибрав занадто розкішне місце для домівки. Але така безвідповідальність — у стилі брата, похмуро подумав Нік. Коли Рой чогось хотів, він це отримував, а про те, як розрахуватися, — переймався лиш наостанку, якщо взагалі переймався.

Інґліш відчинив хвіртку і рушив доріжкою до дверей. Обабіч стежини росли кущі троянд. Акуратна клумба була засаджена блідо-жовтими нарцисами. Інґліш натиснув на кнопку дзвінка, прислухався до мелодійних звуків і скривився. Такі фешенебельні штучки його дратували. Пауза затягнулася. Інґліш стояв на ганку, чекаючи й усвідомлюючи, що Чак розглядає його з машини. Нарешті

почулися кроки, і двері, наскільки дозволив ланцюжок, прочинилися.

— Хто там? — запитав жіночий голос.

— Нік Інгліш, — відповів той.

— Хто?!

Він вловив у голосі жінки нотки страху.

— Брат Роя, — пояснив Інгліш, відчуваючи, як у ньому наростає роздратування через потребу асоціювати себе з Роєм.

Ланцюжок зіскочив, двері відчинились, і яскраве світло ризонуло його по очах. Коррін Інгліш не змінилася відтоді, як він її бачив. Дивлячись на неї, Нік зловив себе на думці, що жінка, напевно, виглядатиме так і через тридцять років. Невисока й дуже біла, з привабливим тілом, вона була закутана в рожеву шовкову накидку поверх темної піжами. Помітивши, що він її розглядає, жінка квапливо потягнулася пальцями до білявих кучерів і легенько їх погладила. Вона дивилася на нього здивовано, може, навіть трохи не уважно, а її великі голубі очі нагадали йому очі наляканої дитини.

— Привіт, Коррін! Я зайду?

— Ну, я не знаю, Рой ще не повернувся. Вдома я одна. А ти хочеш із ним зустрітись?

Інгліш насилу стримував своє роздратування.

— Гадаю, мені краще буде зайти, — мовив він настільки гречно, наскільки взагалі міг. — Ти застудишся, стоячи на порозі. До того ж, боюся, в мене погані новини.

— Ох, — її очі здивовано округлилися. — Може, ти краще таки поговориш із Роєм? Я не думаю, що хочу чути погані новини. Рой не бажає, щоб я хвилювалася.

Інгліш подумав, що це цілком у її стилі. Вона може жити в цьому затишному будинку й одягатись, як голлівудська зірка, поки Рой зі шкіри лізе, аби роздобути копійку, й до того ж безсоромно заявляти, щоб її не сміли нервувати.